

Το μπάζωμα στα Τέμπη έγινε για να σωθούν άνθρωποι; Ψέματα

Ο Παύλος Μαρινάκης είχε υποστηρίξει δημόσια ότι οι εργασίες που έγιναν στον χώρο του εγκλήματος των Τεμπών ήταν αναγκαίες για να σηκωθούν τα βαγόνια και να αναζητηθούν άνθρωποι εν ζωή. Παρόμοιους ισχυρισμούς είχαν διατυπώσει ο Άδωνις Γεωργιάδης, που μιλούσε για φωνές και κλάματα κάτω από τα βαγόνια, και ο Μακάριος Λαζαρίδης, που παρουσίαζε την είσοδο των γερανών ως ζήτημα ανθρώπινων ζωών.

Υπάρχει όμως πλέον ένα κρίσιμο δεδομένο.

Το επίσημο πόρισμα του ΕΟΔΑΣΑΑΜ καταγράφει ότι οι τρεις τελευταίοι εγκλωβισμένοι επιζώντες απεγκλωβίστηκαν από το βαγόνι Β3 μεταξύ 00:15 και 00:20. Από εκείνη την ώρα και μετά, σύμφωνα με το ίδιο πόρισμα, η Πυροσβεστική συνέχισε με την ανάσυρση νεκρών. Αργότερα, στις 04:00, άρχισαν να φτάνουν στο σημείο η πρώτη μπουλντόζα και δύο μεγάλοι γερανοί.

<https://youtu.be/otFHuAOQFNE>

Άρα ρωτήσαμε: Ήσασταν ανενημέρωτοι για το τι πραγματικά είχε συμβεί ή λέγατε συνειδητά ψέματα ότι οι γερανοί πήγαιναν για να ανασύρουν ζωντανούς ανθρώπους; Σε αυτό το ερώτημα ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δεν απάντησε.

Αντί να απαντήσει ακολούθησε την κλασική τακτική: Προσπάθησε να αποπροσανατολίσει τη συζήτηση, κάνοντας επίθεση προς τον δημοσιογράφο που θέτει το ερώτημα, μιλώντας ξανά για «καριέρα» και για «εργαλειοποίηση» του ανθρώπινου πόνου.

Ποιος όμως πραγματικά κάνει καριέρα πάνω σε αυτή την υπόθεση;

Ο δημοσιογράφος που ρωτάει αυτά που ζητούν να ρωτηθούν οι συγγενείς ή ένας κυβερνητικός εκπρόσωπος που πληρώνεται για να υπερασπίζεται τις θέσεις της κυβέρνησης;

Εμείς ούτε πληρωνόμαστε ανάλογα με το αν θα πάει καλά η κυβέρνηση ούτε έχουμε κάποιο συμφέρον από το αν θα κερδίσει επικοινωνιακά μια κυβέρνηση που υπερασπίζεται όσα έγιναν μετά το δυστύχημα. Άλλος έχει αυτό το συμφέρον.

Και το βασικότερο: αυτά τα ερωτήματα τα θέτουν οι ίδιοι οι συγγενείς.

Πώς γίνεται λοιπόν αυτός που μεταφέρει το ερώτημα των συγγενών να «εργαλειοποιεί» τον πόνο τους, ενώ εκείνος που εκπροσωπεί μια κυβέρνηση η οποία αντιμετωπίζει τους συγγενείς σαν

αντίδικους (κατά δήλωσή τους) να εμφανίζεται ως αυτός που σέβεται τον ανθρώπινο πόνο;

Μετά είπε κάτι ακόμη.

Ότι τότε «δεν είχε καμία τέτοια αρμοδιότητα». Και αμέσως μετά υποστήριξε ότι αργότερα απλώς «μεταφέρει τα πραγματικά δεδομένα όπως είναι».

Μα αν δεν είχε αρμοδιότητα και δεν γνώριζε τι είχε συμβεί στο πεδίο, πώς ακριβώς ήξερε ότι οι εργασίες έγιναν για να βρεθούν ζωντανοί;

Εδώ υπάρχουν δύο ενδεχόμενα.

Ή δεν γνώριζαν τι είχε πραγματικά συμβεί και παρ' όλα αυτά μιλούσαν δημόσια με βεβαιότητα.

Ή γνώριζαν.

Το ένα είναι τεράστιο ζήτημα εγκληματικής ανικανότητας. Το άλλο είναι πολύ χειρότερο.

Και μιλάμε για μια υπόθεση στην οποία υπάρχουν άνθρωποι που θρηνούν τα παιδιά και τους συγγενείς τους.

Γι' αυτό επιμείναμε.

Τον ξαναρωτήσαμε, τώρα που υπάρχει και επίσημο πόρισμα: Επιμένετε ακόμη ότι οι συγκεκριμένες εργασίες έγιναν για να βρεθούν άνθρωποι εν ζωή; Επιμένετε δηλαδή σε αυτά που λέγατε τότε;

Ούτε εκεί απάντησε.

Και μετά ακολούθησε η γνωστή καραμέλα. Η μπάλα στην κερκίδα.

Η κλασική μακιαβελική τακτική: δεν απαντάω εγώ σήμερα σε αυτό που με ρωτάς. Το φορτώνω σε έναν τρίτο και κατά προτίμηση σε ένα απροσδιόριστο μέλλον, όταν ενδεχομένως δεν θα είμαι καν εγώ εδώ για να υποστώ το πολιτικό κόστος της απάντησης.

Θα τα κρίνει η «ανεξάρτητη» Δικαιοσύνη.

Κάπως. Κάπου. Κάποτε.

Με λίγα λόγια: τον ρωτάς αν αναγνωρίζει ότι η κυβέρνηση είπε ανακρίβειες για το μπάζωμα και αν εξακολουθεί σήμερα να υπερασπίζεται αυτά που έλεγε τότε.

Και αντί να απαντήσει, σου λέει ότι η Δικαιοσύνη, κάπως, κάπου, κάποτε, θα αποφανθεί.